

[Grethe Fenger Møller]

ninger på benzin og brændsel har medført mange vanskeligheder og bl. a. vil medføre udløsning af i hvert fald én dyrtidsportion til januar 1980, hvis ikke man foretager en ændring af beregningen af pristallet.

Fra konservativ side erkender vi, at der kan være et behov for en nulstilling af reguleringspristallet som et led i en samlet økonomisk politik, ligesom vi også er positivt indstillet over for forslaget om at holde posterne for brændsel og energi uden for reguleringspristallet. Vi vil derfor under det kommende udvalgsarbejde medvirke til en positiv og saglig drøftelse af dette forslag, således at vi kan få en tilfredsstillende løsning på det problem, der er rejst her.

Glistrup (FP):

Det er vrangtænkning og uvederhæftig tale, når man vil gøre den automatiske dyrtidsregulering til syndebuk for det tragisk høje danske omkostningsniveau. Gangsterbanditskurken hedder indkomstskatten, punktum. Og uden at man laver massive lettelser i indkomstskatten, får vi ikke løst det danske arbejdsmarkeds problemer, så vi får afskaffet arbejdsløsheden, afskaffet betalingsbalanceunderskuddet.

Når man helt og totalt må frikende den automatiske dyrtidsregulering for nogen som helst skyld heri, beror det både på fordomsfri teoretiske overvejelser og på de praktiske erfaringer. Vi har jo før prøvet dette med at lave fup med pristallet ved adskillige lejligheder, og hver gang har det vist sig, at lige så lidt som Knud den Store kunne betvinge havets bølger, kan dette folketing ved at lave dette fusk og disse manipulationer, som man nu igen er i gang med med dyrtidsreguleringen, opnå nogen som helst resultater. Vi så det f. eks., da de konservative og socialdemokratiet indgik et forlig i august 1976 nogenlunde svarende til det, regeringen nu lægger op til, nemlig om, at lønstigningen skulle begrænses til 6 pct. inden for en vis periode, næsten ordret det samme, som regeringen siger nu. Det blev 12 pct., til trods for at man lavede nok så mange numre og fiduser med pristallet.

Erfaringerne burde have skræmt regeringen fra igen at slå ind på denne vej, for selvfølgelig vil den danske lønudvikling blive præcis den samme – taget som samfundsom-

kostning – om man tager dette og regeringens andre forslag eller man ikke gør det.

Derimod vil man opnå to ting ved at lave disse ting. For det første får man misstemning og uro ude på arbejdsmarkedet, en bunke strejker, der ellers kunne have været undgået, fordi den automatiske dyrtidsregulering først og fremmest har en fredsstiftermission. Den kommer for sent, og den er for utilstrækkelig, men den kommer dog, og derfor bevirker den, at de mere moderate elementer på arbejdsmarkedet kan sige: ja men vi får dog trods alt dyrtidsregulering. Men når man begynder at rokke ved dyrtidsreguleringen, svækker man de moderate, arbejdsomme mennesker ude på arbejdsmarkedet.

For det andet virker den automatiske dyrtidsregulering retfærdigt mellem de enkelte, sådan at de grupper, der har sværest ved at få gennemført en prisjustering af deres lønninger, fordi de ikke sidder i nøglepositioner som flyveledere, hospitalsportører og andre, der nu sidder i centrale positioner, lige så vel får lønforhøjelser som de, der kan udnytte deres flaskehalsstilling ganske grundigt. Derfor er det således, at det, man gennemfører her, skaber ulighed mellem grupperne.

Dertil kommer, rent bortset fra det samfundsøkonomiske, at dyrtidsreguleringen simpelt hen er en samlet retfærdighedsgrundpille i hele det danske økonomiske liv, for den enkelte familie, at man ved, at der ikke bliver fuppet med vægten, men at man virkelig får de realpenge, som er resultatet af overenskomster eller lovgivning, og at de mennesker, der har helt umuligt ved selv at producere flere varer eller foretage børsinvesteringer, de, der kun har deres arbejdskraft at sælge, ved, hvordan de skal tilrettelægge deres tilværelse med afbetalingskontrakter og mange andre ting, fordi deres penge skal have den samme realværdi. Man kan simpelt hen ikke være bekendt midt i en overenskomstperiode at lave en regel som denne.

Det kan da godt være, at vi, når der kommer prisstigninger udefra, på et eller andet tidspunkt skal ændre på lønomkostningen, men så må det inden for en given periode i hvert tilfælde ikke være nettolønnen, man på den måde giver sig til at angribe. Det må så ganske givet være ved, at man sætter indkomstskatten ned og på den måde letter omkostningsbyrden for virksomhederne. Man kan anstændigvis ikke angribe mennesker på